

[Karen Højte Jensen]

nerne til at lægge særlig vægt på disse ting, og det hænger meget flot sammen med det, jeg i øvrigt sagde, nemlig at det er lokalpolitikkerne, der bedst ved, hvordan man skal prioritere inden for den økonomiske ramme, man har til rådighed, og derfor kan vi godt opfordre kommunerne til særlig at se på disse områder, hvad hr. Klaus Hækkerup godt ved at kommunerne gør i forvejen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er klar over, at man selvfølgelig ved mere, efterhånden som tiden går – det er til hr. Klaus Hækkerup – og at kommunerne også ved, at jo tættere på budgetlægningen man kommer, jo mere ved man om, hvilke rammer man har, men det var måske ikke urimeligt i demokratiets og åbenhedens navn, som vi jo taler meget om i disse EF-afstemningstider, at løfte sløret lidt for, hvad er det for nogle ting, regeringen går efter i de her forhandlinger.

Til fru Karen Højte Jensen med hensyn til aktiveringsforliget: Vi er også med i det her aktiveringsforlig, og vi ved alle sammen, at der er mange årsager til, at det ikke helt har fået den voldsomme effekt, vi kunne have ønsket os. En af årsagerne er, at kommunerne er bekymrede for at udnytte det fuldt ud, fordi de ikke er sikre på, at de kan tilbyde noget, når forliget udløber. Der kunne vi være med til at give noget tryk ved, at vi fremmer beskæftigelsen med arbejde, der vil blive brug for senere hen. Ved at give kommunerne mulighed for at oprette nogle af disse rigtige stillinger nu kunne man få noget mere gang i det, aktiveringsforliget sigter på.

Erik Larsen (V):

Venstre lægger afgørende vægt på, at de senere års aftaler mellem den tidligere regering og de kommunale organisationer videreføres. De aftaler har i høj grad været med til at sikre, at den samlede samfundsøkonomi har været under en rimelig udvikling. Jeg er meget enig i hr. Klaus Hækkerups bemærkning om, at samfundsøkonomien og hele vores serviceområde selvfølgelig hænger sammen med et ja den 18. maj. Med et ja vil nogle grundlæggende økonomiske forudsætninger være til stede, for at vi kan videreføre disse ting.

Venstre har altid været af den opfattelse, at vi i Danmark har en af verdens bedste nærdemokratiske styreformer, som har sin styrke i det kommunale selvstyre. Derfor er det for Venstre afgørende at fastholde den enkelte kommunes ret til at løse sine opgaver i overensstemmelse med befolkningens ønsker.

Uanset om vi ønsker rammer af hensyn til den samlede samfundsøkonomi, ønsker vi ikke at diktere, hvordan den enkelte kommune i detaljer skal løse de opgaver, som er henlagt til den i henhold til lovgivningen.

Venstre ønsker at understrege vigtigheden af retten til forskellighed i opgaveløsningen. Det er i høj grad denne forskellighed, der bl.a. i forlængelse af frikommuneforsøgene har vist nye og bedre veje og mere fleksible løsninger til gavn for befolkningen.

Vi ser på de kommunale nøgletal, at det langt fra er sådan, at de kommuner, der bruger flest penge på en given opgave, også har en løsning, der gør borgerne mere tilfredse. Derfor kan der ikke sættes lighedstegn mellem forbrugte kroner og borgernes tilfredshed. Af den grund er det utrolig vigtigt ikke at løbe storm imod det kommunale selvstyres ret til at vælge kreative løsninger. Kun igennem kreative løsninger skabes der fornyelse og fremgang og modernisering.

Det kan godt i dag bekymre mig, at SF i denne sag giver udtryk for, at Folketinget i højere grad skal detailstyre, hvordan den enkelte kommunes serviceniveau skal være. Jeg mener, at det ligger langt fra det, som jeg har forstået at SF står for med hensyn til at løse opgaverne lokalt i overensstemmelse med de borgere, der har gavn af ordningerne.

Jeg var meget glad for hr. Klaus Hækkerups udtalelser på det punkt, som jeg forstod sådan, at man i Socialdemokratiet stadig væk fastholder, at kommunernes ret til at udøve deres virksomhed ikke skal anfægtes af Folketinget. Det er en illusion at tro, at Folketinget er bedre til at se, hvordan kommunerne skal løse deres opgaver.

Venstre synes, at der er god grund til at have tillid til de enkelte kommuner. Kommuner og amter har vist, at de selv i en tid med knappe ressourcer har kunnet løse opgaver og skabe fornyelse. En gang i mellem kan jeg nok som gammel kommunalmand stille mig selv det spørgsmål, om man her i Folketinget kunne